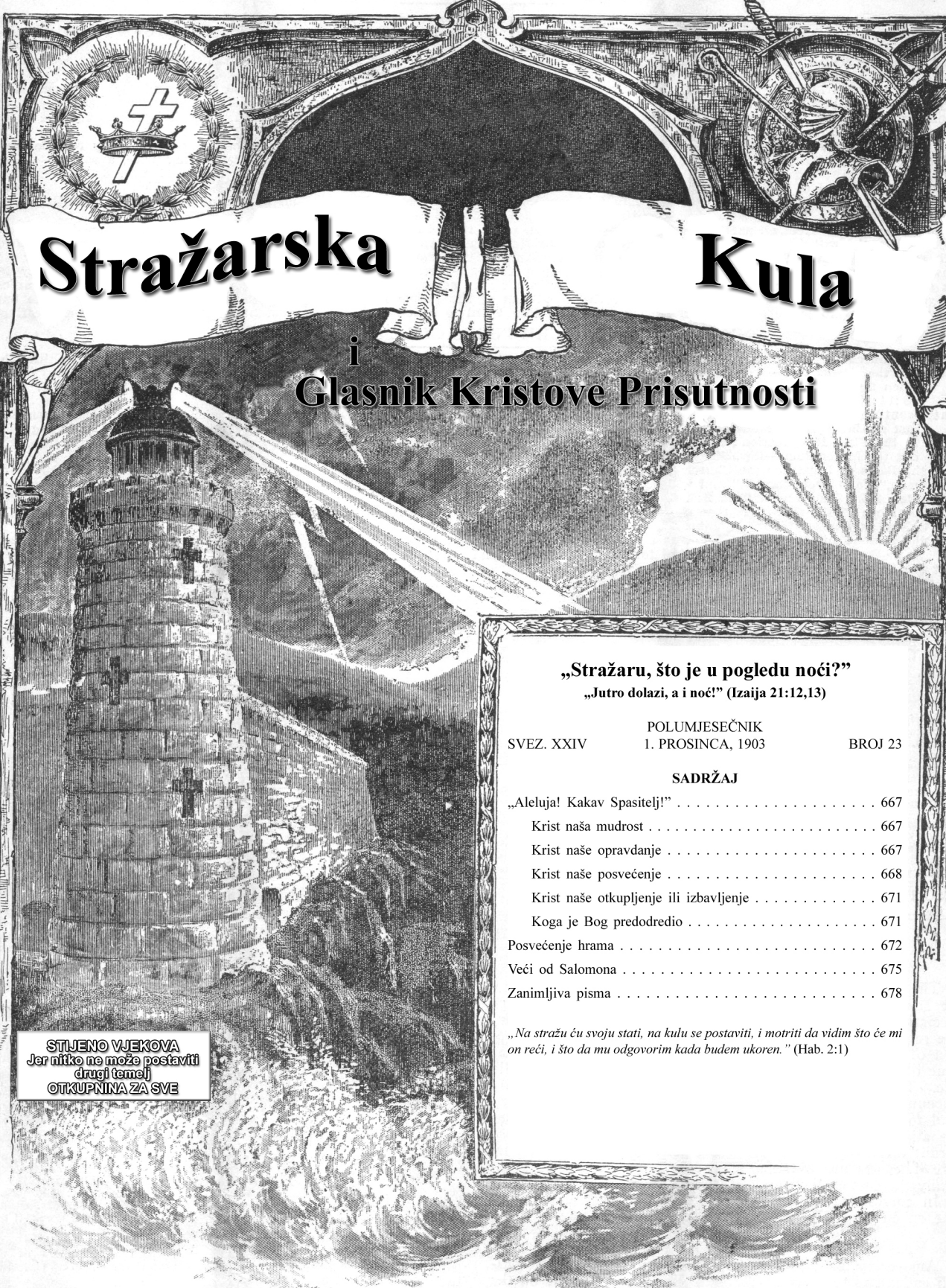
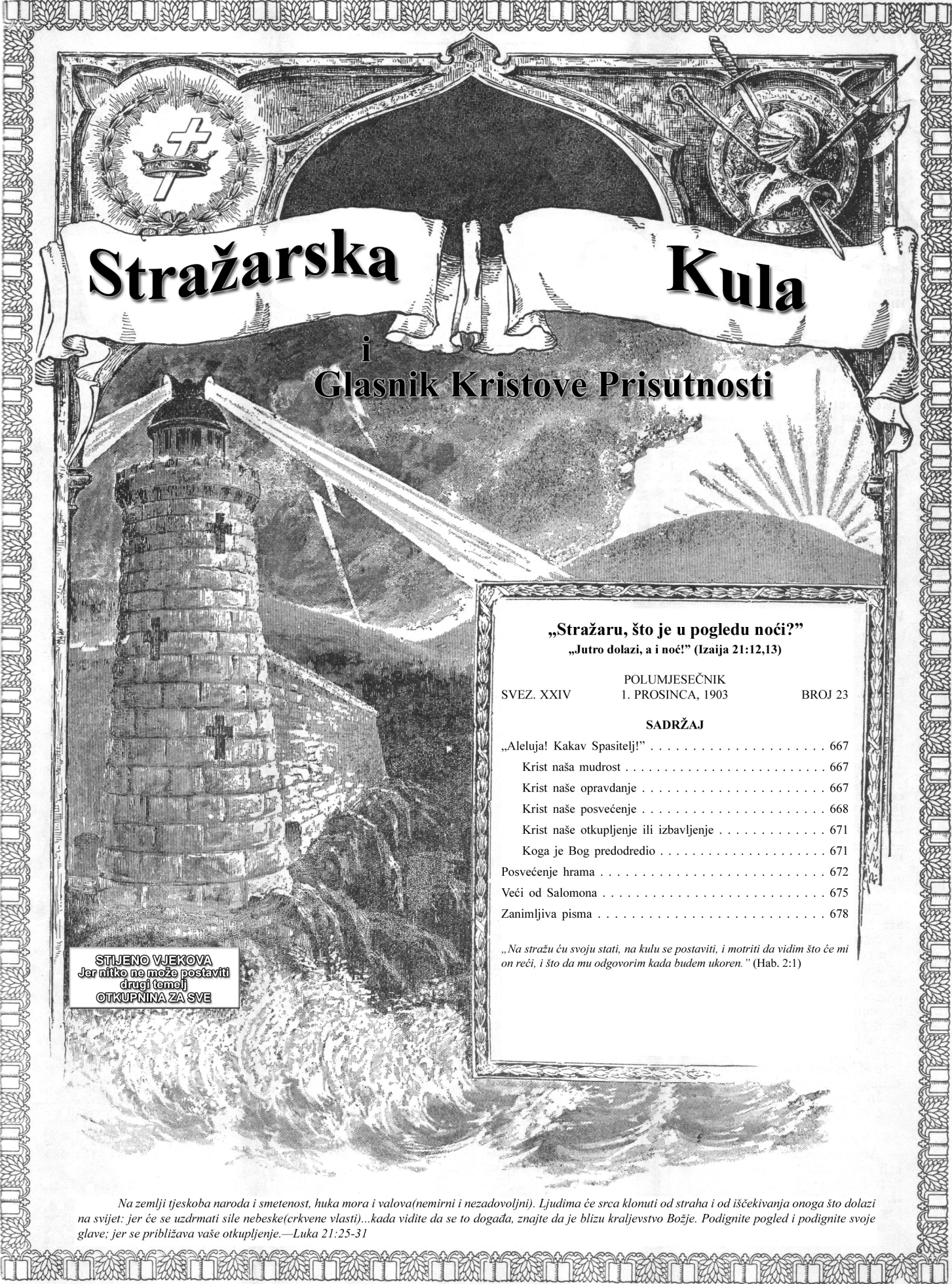

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV

POLUMJESEČNIK
1. PROSINCA, 1903

BROJ 23

SADRŽAJ

„Aleluja! Kakav Spasitelj!”	667
Krist naša mudrost	667
Krist naše opravdanje	667
Krist naše posvećenje	668
Krist naše otkupljenje ili izbavljenje	671
Koga je Bog predodredio	671
Posvećenje hrama	672
Veći od Salomona	675
Zanimljiva pisma	678

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ALELUJA! KAKAV SPASITELJ!

KRIST, UČITELJ, OPRAVDAVATELJ, POSVETITELJ I OSLOBODITELJ SVOG NARODA.

*„Koji nam je od Boga postao mudrost, i pravednost
[opravdanje], i posvećenje, i otkupljenje
[oslobođenje].” – 1. Kor. 1:30.*

KRIST NAŠA MUDROST.

Budući da Božji postupci prema Njegovim stvorenjima uvažavaju njihovu volju, prvi korak u Njegovim postupcima prema njima jest, dakle, dati im znanje ili „mudrost”, kako je prevedeno u gornjem biblijskom tekstu. Zbog toga je propovijedanje bila prva zapovijed Evangeoskog doba. Svjetovnim ljudima propovijedanje oprosta na temelju vjere u raspetog Isusa nije se činilo mudrim putem. Njima bi se činilo bolje da je Bog zapovjedio nešto što bi oni trebali učiniti. Ali, kako Pavao kaže: „Bogu je bilo po volji spasiti one koji vjeruju [znanjem prenesenim kroz ono što svjetovni smatraju] ludošću ovoga propovijedanja.” – 1. Kor. 1:21.

Prvi Božji dar našoj otkupljenoj rasi, stoga, bilo je znanje.

(1) Znanje o veličini i apsolutnoj pravednosti Boga s kojim imamo posla. Ovo je znanje pripremljeno Mojsijevim zakonom, koji je bio „učitelj” ili pedagog da vodi ljude Kristu. I Krist je, svojom poslušnošću tom zakonu, uzvisio Zakon i pokazao njegovu čast, njegovu vrijednost; i tako je počastio Boga, autora tog Zakona, te pokazao Njegov karakter.

(2) Znanje o vlastitoj slabosti, o svom palom, grešnom i bespomoćnom stanju, također je bilo potrebno čovjeku kako bi mogao shvatiti svoju potrebu za Spasiteljem kakvoga je Božji plan osigurao za njega.

(3) Znanje o tome kako je cijela Adamova rasa pala iz Božje naklonosti te iz mentalnog, moralnog i fizičkog savršenstva kroz njega, također je bilo potrebno. Bez ovog znanja ne bismo mogli vidjeti kako Bog može biti pravedan u prihvaćanju jednog života, Kristovog, kao otkupne cijene za život cijeloga svijeta.

(4) Bez znanja o tome što je kazna za grijeh – da je „plaća za grijeh smrt” – nikada ne bismo mogli razumjeti kako je smrt našeg Otkupitelja platila kaznu izrečenu protiv Adama i svih u njemu.

(5) Znanje o ovim različitim aspektima, stoga, bilo je apsolutno potrebno za nas, jer bez njega ne bismo mogli imati ispravnu vjeru i ne bismo mogli iskoristiti Božju pripremu opravdanja, posvećenja i oslobođenja kroz Krista.

Stoga, najiskrenije zahvaljujemo Bogu za znanje ili mudrost o Njegovom planu. I vidimo da nam je ta

mudrost došla kroz Krista; jer, da nije bilo plana spasenja kojemu su On i Njegov križ središte, bilo bi beskorisno davati znanje, beskorisno propovijedati, jer ne bi bilo spasenja koje bi se moglo ponuditi.

KRIST NAŠE OPRAVDANJE.

To što je Krist postao naša pravednost ili opravdanje podrazumijeva:

(1) Da smo neispravni ili nepravedni u Božjim očima i nedostojni Njegove naklonosti.

(2) Da je, s obzirom na našu nedostojnost, Bog na neki način uredio da Kristova pravednost vrijedi za „nas”, i tako nam daje položaj pred Bogom koji inače ne bismo mogli imati zbog naših nesavršenosti – naše nepravednosti.

(3) Ovaj tekst Svetog pisma ne podrazumijeva da Kristova pravednost pokriva svakog grešnika, tako da Bog sada gleda svakog grešnika kao da je pravedan i tretira sve kao svoju djecu. Ne, on se odnosi samo na posebnu klasu grešnika – grešnike koji su, došavši do spoznaje grijeha i pravednosti, i naučivši nepoželjnost grijeha, pokajali se za grijeh i nastojali pobjeći od njega te doći u sklad s Bogom. Ovo je posebna klasa na koju se odnosi ovaj redak: „koji nam je od Boga postao opravdanje”, ili pravednost.

(4) Kako je Bog uredio ili omogućio da Krist bude naša „pravednost” ili opravdanje, ovdje nije objašnjeno; ali ono što znamo o božanskom zakonu i karakteru uvjerava nas da je načelo Pravde, sam temelj božanske vlasti, na neki način bilo potpuno zadovoljeno u svim svojim zahtjevima. I drugi tekstovi Svetog pisma u potpunosti potvrđuju ovaj zaključak. Oni tvrde da je Bog tako uredio da cijena čovjekovog grijeha bude plaćena za njega; i da je plaćena cijena bila točan ekvivalent, Otkupnina ili odgovarajuća cijena, koja je u svakom pogledu nadoknadila izvorni grijeh i pravednu kaznu, smrt, kako je došla na izvornog grešnika i kroz njega nasljedno na sve ljude (Rim. 5:12, 18-20). Pismo nam kaže da je ovaj plan spasenja usvojen jer je njime „Bog mogao biti [ili ostati] pravedan, i [ipak biti] opravdatelj onoga [bilo kojeg grešnika] koji vjeruje u Isusa” – koji dolazi Bogu pod uvjetima Novog saveza, čiji je posrednik Krist Isus, koji ga je zapečatio, ili učinio savezom, svojom dragocjenom krvlju. – Heb. 13:20, 21; 10:29.

(5) Iako su koristi ovog milostivog uređenja samo za „nas”, za „vjernike”, za one koji dolaze Bogu po Kristu – pod odredbama Novog saveza – te su koristi, ipak, primjenjive na sve; jer Božja posebna priprema za cijeli svijet grešnika jest ta da svi dođu „do spoznaje istine”, kako bi, ako tada prihvate uvjete Božjeg saveza, bili vječno spašeni. Spoznaja i odbacivanje zabluda – lažnih doktrina koje pogrešno predstavljaju

božanski karakter, iako su pomiješane s malo pogrešno shvaćene istine – neće predstavljati osnovu za osudu; ali spoznaja Istine i njezino odbacivanje donijet će osudu na Drugu smrt. Grčki tekst to navodi mnogo naglašenije nego naš uobičajeni hrvatski prijevod. Kaže: „doći do točne spoznaje istine.” – 1. Tim. 2:4.

(6) Priprema koja je napravljena bila je dovoljna za sve ljude. Naš je Gospodin dao sebe [u smrti] kao Otkupninu – odgovarajuću cijenu – za sve; bio je „pomirnica [ili dovoljna zadovoljština] za grijeh cijeloga svijeta.” (1. Ivanova 2:2). Kao posljedica toga, On je i sposoban i voljan „spasiti do kraja [tj. spasiti od grijeha, i od božanske nemilosti, i od smrti, i svega toga zauvijek] sve koji dolaze Bogu po njemu.” (Heb. 7:25). I budući da je Božja priprema tako široka, da svi dođu do točne spoznaje istine o ovim pripremama božanskog milosrđa pod uvjetima Novog saveza; budući da je priprema takva da će sve oči zaslijepljene grijehom i predrasudama biti otvorene, i da će Đavao, koji je stoljećima varao ljude svojim lažnim prikazima istine, biti svezan na tisuću godina, tako da više ne može varati narode; i da će tada biti postavljena Cesta svetosti na kojoj ni najgluplji neće moći pogriješiti ili biti prevareni; s obzirom na sve ove pripreme, Bog izjavljuje da će svi ljudi biti spašeni od krivnje i kazne koju je donijela Adamova presuda. Jer, kada svi ovi blagoslovljeni aranžmani budu provedeni, neće biti razloga da ijedan član ljudske obitelji ostane stranac i tuđinac u odnosu na Božju obitelj, osim po vlastitom izboru ili sklonosti prema nepravednosti, i to s točnom spoznajom da je svaka nepravednost grijeh. Oni koji po vlastitom izboru svjesno biraju grijeh, kada im put i sredstva da postanu Božji sluga budu jasno razumljivi, namjerni su grešnici na vlastiti račun i primit će kaznu Druge smrti kao plaću za vlastito protivljenje Božjim pravednim pripremama.

Spasenje svijeta bit će potpuno u trenutku kada svi dođu do točne spoznaje Istine o Božjem velikom planu spasenja; jer tada će znati da prihvaćanjem Krista i Novog saveza koji Bog nudi svima kroz Krista, mogu imati vječni život – spasenje do kraja. Hoće li slušati (poslušati) ili će se uzdržati (odbiti poslušati) neće promijeniti činjenicu da će svi tako biti spašeni od Adamskog grijeha i smrti – svima će biti ponuđeno potpuno spasenje. Tako će živi Bog biti Spasitelj svih ljudi – posebno ili vječno, međutim, Spasitelj samo onih koji prihvate Njegovu milost i postanu „Njegov narod” pod Novim savezom. – 1. Tim. 4:10.

(7) Samo je nama Krist postao opravdanje ili pravednost. Iako će svi ljudi biti spašeni u smislu da će im biti pruženo znanje i prilika za spasenje, nitko nema Krista kao svoje opravdanje, pokriće svojih nesavršenosti, pripisivanje Njegove pravednosti njima, osim „nas” – domaćinstva vjere. „Vama dakle koji vjerujete, on je dragocjen.” (1. Pet. 2:7). On nam je od

Boga postao opravdanje, pravednost, pokriće i čišćenje od nenamjernih slabosti i nedostataka sadašnjosti, kao i od izvornog grijeha i njegove kazne. Tko je taj koji nas osuđuje? Hoće li to biti Pomazanik koji je umro; i još više koji je uskrsnuo, koji je također s desne strane Boga i koji posreduje za nas? Ne, On je postao naše opravdanje; zasluga Njegove velike žrtve govori naše opravdanje. – Rim. 8:34.

Opravdanje znači učiniti ispravnim, ili cijelim, ili pravednim. I od riječi „cijelo” dolazi riječ „svetost”, što znači zdravost, cjelovitost ili pravednost. Nitko od palih ljudi nije ni stvarno ni smatrano cijel, zdrav, savršen ili pravedan po prirodi. „Nema pravednog [ispravnog, zdravog, svetog], ne, niti jednoga; svi su sagriješili.” Ali svi koji dolaze Bogu po Kristu, kojega je On prihvatio kao opravdanje ili pravednost svih koji prihvaćaju Novi savez, od tog su trenutka prihvaćeni i tretirani kao zdravi, savršeni, sveti. Iako smo zapravo nesveti ili nesavršeni, postajemo „sudionici Božje svetosti”; prvo smatrano, u Kristu, a drugo, sve više i više stvarno kroz iskorjenjivanje naših grešnih sklonosti i razvoj plodova i milosti Duha, kroz kazne, iskustva itd. (Heb. 12:10). Bog ne samo da počinje na temelju svetosti, pripisujući nam Kristovu zaslugu da pokrije naše nedostatke, već nastavlja u tom smjeru i uvijek nas potiče da „budemo sveti [da težimo stvarnoj zdravosti i savršenstvu], kao što je On svet.” (1. Pet. 1:15, 16). I obećava vjernim trudbenicima da će konačno postići apsolutnu svetost, zdravost, savršenstvo – u uskrsnuću, kada će biti stvarno poput Krista, kao što su sada njihove volje kopije Njegove. Jer „bez svetosti [tako postignute] nitko neće vidjeti Gospodina.” (Heb. 12:14). Stoga, „svaki koji ima ovu nadu u njemu, čisti sebe, kao što je on [Krist] čist” – nastoji biti što sličniji Njemu sada, i uskoro biti potpuno u Njegovoj slici. – 1. Ivanova 3:3, 2.

Opravdane osobe i nitko drugi su kršćani, u ispravnoj upotrebi tog pojma.

KRIST NAŠE POSVEĆENJE

Pojam „posvećenje”, korišten u ovom tekstu, znači izdvojen, posvećen, predan ili označen za svetu upotrebu ili svrhu.

Krist je od Boga učinjen našim posvećenjem. To jest, Bog kroz Krista izdvaja ili označava za poseban udio u svom velikom planu „nas” – Crkvu.

Mnogi čine ozbiljnu pogrešku pretpostavljajući da Bog posvećuje svijet – posvećuje grešnike. Kao posljedica ove pogreške, mnogi nastoje kopirati Kristov primjer i tako biti posvećeni pred Bogom, dok odbacuju nauk o Otkupnini ili opravdanju vjerom. U svojim mislima miješaju posvećenje i opravdanje, te pretpostavljaju da, ako posvete ili izdvoje svoje živote za Božju službu i djela ljubaznosti, time su opravdani.

Ovo je ozbiljna pogreška. Opravdanje je potpuno odvojeno i različito od posvećenja; i nitko ne može biti posvećen u Božjim očima, i u biblijskom smislu, osim ako nije prvo opravdan ili očišćen od svih grijeha.

Posvećivanje osobe ili stvari za Božju službu ne čisti tu osobu ili stvar. Naprotiv, Bog uvijek odbija prihvatiti bilo što nesavršeno ili nečisto. Ovo je jasno i opetovano prikazano u predodžbenim aranžmanima Zakona danoga predodžbenom Izraelu. Svećenici su se bili obvezni oprati i obući nove, čiste lanene haljine prije posvećenja za svoju službu i rad kao Božje predodžbeno izdvojeno, ili posvećeno, svećenstvo. Njihovo čišćenje i nova odjeća predstavljali su opravdanje, prisvajanje Kristove pravednosti umjesto prljavih haljina njihove vlastite nepravednosti kao članova paloga roda.

Pečat ili znak njihovog posvećenja bio je potpuno drugačiji i slijedio je obred čišćenja, kao što posvećenje u svakom slučaju treba slijediti opravdanje. Znak ili oznaka posvete ili posvećenja bila je pomazanje svetim uljem, koje je simboliziralo Svetog Duha.

Pomazanje uljem kao simbol posvećenja izlijevalo se samo na glavu Velikog svećenika, ali su podsvećenici bili predstavljeni u članovima Njegova tijela, kao što je Krist Glava nad Crkvom koja je Njegovo tijelo, i svi zajedno čine Kraljevsko svećenstvo. Tako je Sveti Duh dan bez mjere našem Gospodinu i Glavi primijenjen na nas (Njegovo tijelo) kroz Njega. Otac je dao Duha samo Sinu: sve pomazanje uljem izliveno je na Glavu. Na Pedesetnicu je poteklo s Glave na tijelo i od tada je ostalo s tijelom, i tko god dođe u „tijelo” dolazi pod posvećujući utjecaj – duh svetosti, Duh Božji, Duh Kristov, Duh Istine. – Djela 2:4.

Ali pri posvećivanju predodžbenih svećenika krv nije bila zanemarena. Stavljena je na sve: na vrh desnog uha, na palac desne ruke i na veliki prst desne noge, pokazujući tako da slušanje vjere, djelo vjere i hodanje u vjeri moraju biti dotaknuti i učinjeni svetima cijenjenjem dragocjene krvi pomirenja – krvi Kristove – krvi Novog saveza. I tada su haljine svih svećenika – njihove čiste lanene haljine – bile poškropljene mješavinom krvi i ulja, što implicira da su i opravdanje kroz krv i posvećenje kroz posjedovanje duha svetosti nužni u našem posvećenju.

Za koju svrhu ili službu su Božji ljudi, Kraljevsko svećenstvo, posvećeni ili izdvojeni?

Neki bi mogli odgovoriti: Da žive bez grijeha, da prakticiraju milosti Duha, da nose jednostavnu odjeću i općenito da žive prilično sumoran život sada, nadajući se većoj slobodi i zadovoljstvu kasnije.

Odgovaramo, ovo je uobičajeno, ali pogrešno gledište.

Istina je da Božji ljudi nastoje izbjegavati grijeh; ali to nije cilj njihovog posvećenja. Prije posvećenja naučili su o izuzetnoj grešnosti i nepoželjnosti grijeha,

i vidjeli su Krista Isusa kao onoga koji nosi njihov grijeh i koji ih čisti. Posljedično, pobjegli su od grijeha prije posvećenja. Kada su posvećeni, i dalje će mrziti i prezirati grijeh, i to sve više kako rastu u milosti i znanju; ali ponavljamo da traženje života bez grijeha nije ispravna definicija posvete ili posvećenja.

Također je istina da će svi posvećeni nastojati oblačiti milosti Kristovog duha i primjera; ali ni to nije cilj našeg poziva na posvećenje pod Evanđeoskim uzvišenim pozivom.

Također je istina da naše posvećenje može dovesti do jednostavnosti odijevanja i donijeti nam patnje zbog pravednosti u ovom sadašnjem zlom svijetu (dodu); ali, ponavljamo, to nisu ciljevi našeg posvećenja. Oni su samo sporedni rezultati.

Cilj Boga u pozivanju Evanđeoske Crkve i osiguravanju posvete ili posvećenja njezinih članova je veličanstven i vrijedan; i kada ga jednom jasno vidi oko vjere, sve popratne stvari koje će to koštati – poput samoodricanja u odijevanju, gubitka prijatelja i druženja, pa čak i progonstva zbog Istine itd. – smatraju se lakim nevoljama, nedostojnima usporedbe s veličanstvenim ciljem našeg posvećenja, a to je da postanemo „sudionici božanske prirode” i „sunasljednici s Kristom”, te zajedno s Njim blagoslovimo svijet tijekom Njegovog dana suda – Milenija – kako ćemo pokazati.

Bog je u svojoj mudrosti i predznanju znao da će grijeh ući u ovaj svijet i donijeti svoju pošast – tugu, bol i smrt. Predvidio je da će nakon njihovog iskustva s grijehom neka Njegova stvorenja biti ne samo voljna, već i željna napustiti grijeh i vratiti se u Njegovo zajedništvo i ljubav te blagoslov vječnog života. U svjetlu ovog predznanja, Bog je oblikovao svoj plan za ljudsko spasenje.

U tom planu Krist Isus naš Gospodin imao je prvo mjesto, prvu čast. Kao što je bio početak Božjeg stvaranja, tako je bio i glavni od svih Božjih stvorenja do sada stvorenih. Ali Bog je namjeravao novo stvorenje – stvaranje novog reda bića različitih i viših od ljudi, anđela i arhandela – viših od svih ostalih, i od Njegove vlastite božanske suštine ili prirode. Vrijednost bilo koga prihvaćenog za tu veliku čast trebala bi biti prepoznata ne samo od strane samog Boga, već i od svih Njegovih inteligentnih stvorenja. Stoga je Bog, koji je dobro poznao karakter svog prvorodenog Sina (našeg Gospodina Isusa), odlučio dokazati ili testirati svog ljubljenog Sina na način koji bi dokazao svim Njegovim inteligentnim stvorenjima ono što sada svi prepoznaju u novoj pjesmi: „Dostojan je Jaganjac koji je zaklan da primi moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu i blagoslov.” – Otk. 5:12.

Ali uzvišenje našeg Gospodina, koji je već bio poglavar svega stvorenja, bilo je još manje značajno od druge značajke božanskog plana, unaprijed određene

prije postanka svijeta (1. Petrova 1:2; Efežanima 1:4); naime, da će nekim svojim ljudskim stvorenjima (iz roda osuđenog kao nedostojnog bilo kakvog budućeg života, ali otkupljenog od te osude Kristovom žrtvom) ponuditi sunasljedstvo i zajedništvo sa svojim ljubljenim Sinom u poretku nove kreacije (božanske prirode), čijim je poglavarom i vođom, odmah do sebe, učinio dostojnog Jaganjca. – 1. Korinćanima 15:27.

Ova ponuda nije dana cijelom otkupljenom rodu, već mnogima – „Mnogi su pozvani.” Pozvani su samo oni koji su u ovom dobu opravdani vjerom u Kristovu pomirbenu žrtvu. Nevjernici i podrugljivci pozvani su na pokajanje i vjeru; ali nitko nije pozvan na ovaj uzvišeni poziv sudjelovanja u božanskoj prirodi (2. Petrova 1:4) dok ne napusti grijeh i ne prihvati Krista kao svog Otkupitelja.

Ako je trebalo pokazati dostojnost Jaganjca, također je trebalo pokazati, dokazati i očitovati dostojnost onih koje je otkupio da budu Njegovi sunasljednici (nazvani također nevjesta, Jaganjčeva žena) pred anđelima kao i pred ljudima, kako bi se vidjelo da su Božji putovi pravedni i pravični.

Iz tog razloga Bog poziva one koje poziva da se posvete Njemu – ne samo u odijevanju ili riječima, već u svemu. To nije posvećenje samo za propovijedanje, iako će svi posvećeni rado koristiti svaku priliku da drugima prenesu dobre vijesti o Božjoj ljubavi. To nije posvećenje za reformu umjerenosti, društvenu reformu, političku reformu ili bilo koji drugi rad reforme, iako bismo trebali osjećati dubok interes za sve što bi koristilo palom rodu. Ali naša predanost trebala bi biti kao predanost sluškinje svojoj gospodarici, ili vojnika svojim časnicima, ili, još bolje, kao predanost poslušnog djeteta prema voljenom roditelju – brzi da čujemo, brzi da poslušamo, ne planirajući ili tražeći vlastitu volju, već volju našeg Oca na nebu. Upravo takav stav impliciran je u riječima posvećen ili predan Bogu. To obuhvaća volju, i stoga upravlja cijelim bićem, osim gdje nekontrolirane slabosti ili nepremostive prepreke ometaju. I budući da je naš poziv i prihvaćanje utemeljeno na Novom savezu, koji prihvaća savršenu volju onih koji vjeruju u dragocjenu krv, a ne zahtijeva savršenstvo djela, slijedi da svi mi, bez obzira na to koliko degradirani padom, možemo biti prihvaćeni od Boga u Ljubljenome, i učiniti svoje zvanje i izbor sigurnim.

Ovaj aranžman Novog saveza (po kojem oni u Kristu čija su volja i naponi ispravni prema Bogu nisu odgovorni za cijelo slovo Božjeg zakona, već za poštivanje njegovog duha ili značenja, u mjeri u kojoj imaju znanje, priliku i sposobnost) nije kršenje Pravde, kako su neki pretpostavili. Božji zakon bio je namijenjen savršenim stvorenjima, a ne palima; ali pod Novim savezom u Kristu, Bog je prilagodio svoj

zakon stanju palih bez narušavanja samog zakona ili čak njegovog duha. Savršeni zakon, koji se bavi savršenim čovjekom, zahtijevao je potpuno posvećenje njegove volje mudrosti i volji njegovog Stvoritelja, i poslušnost Riječi tog Stvoritelja u mjeri njegove sposobnosti. Ali budući da je čovjek stvoren „uspravan” (a ne pali), u moralnoj slici i liku Božjem (a ne rođen u grijehu i oblikovan u bezakonju), slijedi da je njegova savršena volja, djelujući kroz savršeno tijelo i pod povoljnim uvjetima, mogla pružiti savršenu poslušnost; i stoga ništa manje ne bi moglo biti prihvatljivo Bogu.

Kako je pravedan, kako razuman i kako povoljan Božji aranžman za nas! Ipak, On nas uvjerava da, iako je učinio sve aranžmane povoljnima za nas, mora inzistirati na tome da naša volja bude ispravna – moramo biti čista srca, i u tom pogledu točne kopije Njegovog Ljubljenog Sina, našeg Gospodina. (Rim. 8:29 – Diaglott). Od onih koji nauče i prihvate Božju milost u Kristu, u oprostjenju grijeha pod Novim savezom, svi koji su pozvani na ovaj uzvišeni poziv sunasljedstva s Kristom u božanskoj prirodi i njezinim počastima, samo će nekolicina učiniti svoje zvanje i izbor sigurnim (ili potpunim), jer su testiranja njihove volje i vjere tako stroga – tako ključna.

Niti bi nas bilo koja od ovih Božjih činjenica trebala iznenaditi: nije čudno, već razumno, da Bog strogo testira, da, s „vatrenim kušnjama” (1. Pet. 4:12), vjeru i ljubav onih pozvanih na tako visoki položaj. Ako nisu lojalni i povjerljivi do krajnjeg stupnja, sigurno nisu „prikladni za Kraljevstvo”, njegove odgovornosti i njegove božanske počasti. Niti bi nas trebalo iznenaditi kada nas Božja Riječ obavijesti da će samo „nekoliko”, „malo stado”, osvojiti nagradu za koju su mnogi pozvani i za koju se mnogi posvećuju. Malo je onih koji su voljni „izdržati” veliku borbu nevolja; dijelom dok su izloženi pogledima, i zbog prijekora i nevolja, a dijelom kao suputnici onih koji su tako zlostavljani zbog Krista i Njegove Istine. – Heb. 10:32, 33.

Ukratko, kušnja opravdanih i posvećenih sastoji se u pružanju prilika da služe Bogu i Njegovoj stvari u ovom sadašnjem vremenu, kada će, zbog obilja grijeha, tko god želi živjeti pobožno i držati svjetlo, trpjeti progonstvo. Oni čije je posvećenje potpuno i ispravno radovat će se svojoj privilegiji služenja Bogu i Njegovoj stvari, i smatrat će to sve radošću biti smatrani dostojnima trpjeti u takvoj stvari, i tako posvjedočiti Bogu iskrenost svoje ljubavi i svojeg posvećenja Njemu. Takvi posvećeni, čista srca (u volji ili namjeri), shvaćajući svrhu sadašnjih kušnji, raduju se u nevoljama koje im donosi vjernost Kristu i Njegovoj Riječi, shvaćajući da su njihova iskustva slična onima Učitelja, i da tako imaju dokaz da hodaju stopama onoga koji je rekao: „Ne čudite se, braćo moja, ako vas svijet mrzi. Zna da je mene mrzio prije

nego vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi ljubio svoje, ali budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zato vas svijet mrzi.” „Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života.” – 1. Ivanova 3:13; Ivan 15:18, 19; Otk. 2:10.

Nadalje, oni se raduju u nevoljama jer shvaćaju da će Gospodin biti blizu njih dok vjerno izdržavaju, i da im neće dopustiti da budu iskušani iznad onoga što mogu podnijeti, već će sa svakim iskušenjem pružiti neki izlaz; jer shvaćaju nužnost oblikovanja karaktera, i da nevolja rađa strpljenje, a strpljenje iskustvo, a iskustvo nadu – nadu koja ne postiđuje; i jer shvaćaju da svi ti povoljni rezultati nevolje slijede zbog istinskog posvećenja u kojem je ljubav Božja izlivena u srce, istiskujući duh svijeta, duh sebičnosti. – 1. Kor. 10:13; Rim. 5:3, 5.

„Tko čini grijeh [namjerno] je od Đavla.” „Tko god je začeo od Boga... ne može griješiti [namjerno].” (1. Ivanova 3:3-10; 5:18). I vidjeli smo da su svi oni koji su prihvaćeni od Boga u Kristu morali doći k Njemu pod Novim savezom, čiji je prvi uvjet vjera u Krista; a drugi uvjet je potpuno posvećenje njihove volje Božjoj volji i službi. Stoga bi svaki namjerni grijeh značio da su odbacili Novi savez i više nisu prepoznati kao začeti iz Istine, već pod utjecajem grijeha, i stoga začeti od Đavla – Njegova djeca.

Ako bilo koje opravdano i posvećeno Božje dijete počini grijeh, to će biti, u najgorem slučaju, samo djelomično namjerno – uglavnom zbog slabosti ili obmane. Može osjećati svoju sramotu i gorko plakati, kao što je to učinio Petar; ali takvo pokajanje bi samo dokazalo da njegov grijeh nije bio namjerne vrste koja bi ga učinila „od Đavla.” Ne: sve dok sjeme Istine i njegovog posvećenja ostaje u njemu, on ne može griješiti (namjerno). Ali ako netko sagriješi pod obmanom ili slabošću, a ne namjerno, ima Zagovornika kod Oca: „Isusa Krista [apsolutno] pravednog”, čija je zasluga primjenjiva za sve nenamjerne pogreške onih koji ostaju pod sjenom Novog saveza. Ako prizna svoj grijeh, Bog je pravedan da mu oprost – jer je Krist umro. (1. Ivanova 1:7, 9; 2:1). Ali ako kažemo da nemamo grijeha, nikakve nesavršenosti, varamo sami sebe, činimo Boga lašcem i odbacujemo Zagovornika kojeg je Bog osigurao; jer smo slabi zbog pada i podložni obmani i pogreškama od strane svijeta, tijela i Đavla. – 1. Ivanova 1:8, 10.

Vidjevši što je posvećenje, njegov cilj ili rezultat i njegovu sadašnju cijenu, primjećujemo da je Krist od Boga učinjen našim posvećenjem – u tome što ne bismo mogli imati takav poziv i ne bismo mogli iskusiti takvo djelo milosti pod božanskim planom osim zbog Krista i djela koje je učinio za nas; opravdavajući nas pred Božjim Zakonom, zapečaćujući za nas Novi savez i čineći nas prikladnima za ovaj poziv u „slavu, čast i besmrtnost.”

KRIST NAŠE OTKUPLJENJE ILI OSLOBOĐENJE

Mnogi čitatelji brkaju riječi otkupljenje i otkupiti, koje se nalaze u Novom zavjetu, dok se one odnose na različite aspekte Kristovog djela. Riječ otkupiti u svakoj svojoj upotrebi u Novom zavjetu znači steći plaćanjem cijene, dok riječ otkupljenje u svakoj svojoj upotrebi u Novom zavjetu znači oslobođenje ili puštanje na slobodu onoga što je stečeno plaćanjem cijene. „Bili smo otkupljeni [kupljeni] dragocjenom krvlju [žrtvovanim životom, smrću] Krista.” Čekamo „otkupljenje [oslobođenje] našeg tijela” (Crkve) od sadašnjih nesavršenosti i smrti. Čekamo „otkupljenje [oslobođenje] kupljenog posjeda.” – 1. Pet. 1:18, 19; Rim. 8:23; Efež. 1:14.

U Kristu je naše otkupljenje ili oslobođenje; jer je tako Bog odredio. Onaj koji nas je otkupio ili kupio žrtvom svog vlastitog života, daje nam, kao naš Prorok ili Učitelj, mudrost po svom Evanđelju da vidimo naše palo stanje i Njega samog kao našeg pomagača; kao naš Svećenik, On nas prvo opravdava, a zatim posvećuje ili izdvaja, kao svoje podsvećenstvo; i konačno, kao Kralj, On će potpuno osloboditi vjerne od vlasti grijeha i smrti do slave, časti i besmrtnosti božanske prirode; jer „Bog će podići [iz mrtvih] i nas, po Isusu.” Ako smo vjerni našem pozivu i savezu, čak do smrti, pri drugom dolasku našeg Otkupitelja, primit ćemo „baštinu nepropadljivu, neokaljanu, koja ne vene, sačuvanu na nebu za nas koji smo čuvani Božjom moći [Njegovom Riječju i Providnošću] kroz vjeru za spasenje, spremno da se otkrije u posljednje vrijeme.” – Jak. 1:12; 1. Pet. 1:4, 5; Rim. 1:16; 2. Kor. 4:14.

„Aleluja! Kakav Spasitelj!”

Zaista je sposoban i voljan spasiti do kraja sve koji dolaze Bogu po Njemu. – Heb. 7:25.

KOGA JE BOG PREDODREDIO

U svjetlu prethodnoga, sada pročitajte dosad nejasan odlomak iz Svetog pisma: „I znamo da onima koji ljube Boga sve surađuje na dobro; onima koji su pozvani po Njegovom naumu. Jer koje je predvidio, one je i predodredio da budu suobličeni liku Njegova Sina, da On bude prvorodenac među mnogom braćom. A koje je predodredio, one je i pozvao; koje je pozvao, one je i opravdao; a koje je opravdao, one je i proslavio.” – Rim. 8:28-30.

Tako apostol nastavlja svoj argument o Božjoj naklonosti prema Crkvi, tvrdeći da je Bog imao namjeru koju treba ispuniti i da je poziv Crkve u skladu s tom namjerom. (Petar izjavljuje isto. – 1. Pet. 1:2). I tvrdi da su svi Božji postupci i aranžmani u skladu s tom namjerom i surađuju za njezino ostvarenje. Božje predodređenje bilo je: (1) da će imati klasu bića božanske prirode; (2) da svaki član te klase mora imati čvrst karakter, poput Njegovog vjernog, Ljubljenog

Sina. Da bi dobio takvu klasu, apostol razmišlja i izjavljuje, Bog mora zvati ili pozvati neke (kao što vidimo da to čini), jer „nitko ne uzima tu čast za sebe.” (Heb. 5:4). Ali koga bi Bog zvao ili pozvao? Nitko nije bio dostojan; svi su skrenuli s puta; nitko nije bio pravedan, nijedan. Stoga je bilo potrebno da Bog osigura opravdanje onih koje bi pozvao. Ali mogao je opravdati samo one koji su vjerovali u Isusa; a kako bi mogli vjerovati u Njega o kojem nisu čuli, i bez propovjednika poslanog od Boga? (Rim. 10:14). Stoga je bilo potrebno da takvi budu počašćeni Evanđeoskom porukom u ovom dobu, prije nego što se ona općenito otkrije svakom stvorenju tijekom Milenijskog doba. – Rim. 1:16; 2. Kor. 4:6; 1. Kor. 15:1.

Istina, mnogi su pozvani, ali neće svi biti prihvaćeni – mnogo više njih nego što će steći sličnost Ljubljenog Sina; i mnogi su opravdani koji se nisu, nakon vjerovanja, posvetili, te je njihovo opravdanje stoga prestalo; i mnogi su počašćeni slušanjem

Evanđelja koji su, nakon što su ga malo čuli, odbacili poruku milosti i naklonosti. Ali sve propovijedanje, opravdanje i pozivanje ovog Evanđeoskog doba bilo je s namjerom da se predodređena klasa odabranog karaktera izabere i učini sunasljednicima s Kristom. – Vidi također 2. Tim. 1:8-10.

„Što ćemo reći na ovo [mi koji smo bili tako visoko počašćeni od Boga, i za čiju je uspješnu utrku svaka potrebna priprema i osiguranje učinjeno]? Ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas?” I u svjetlu ovoga neka svatko kaže: „Što ću uzvratiti Gospodinu za sva Njegova dobročinstva prema meni? Uzet ću čašu spasenja i zazvati Ime Gospodnje. Ispunit ću svoje zavjete [ispuniti svoj savez posvećenja] Gospodinu, sada, pred svim Njegovim narodom.” (To će značiti, kao u slučaju našeg Gospodina, vjernost umiranju svakodneвно, 1. Kor. 15:31 – čak do smrti, ali) – „Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt Njegovih svetih.” – Ps. 116:12-15.

POSVEĆENJE HRAMA

— 1. Kraljevima 8:1-11, 62, 63. – 13. prosinca. —

Ključni tekst: „Obradovah se kad mi rekoše: ‘Hajdemo u dom Gospodnji.’” – Psalam 122:1.

Vrlo je zanimljiva priča o velikom Božjem hramu koji je zamislio i velikim dijelom pripremio kralj David, a izgradio kralj Salomon mudri. Počeo ga je graditi u petoj godini svoje vladavine, a završio u dvanaestoj. Priča o njegovim troškovima čini se nevjerojatnom: zlato i srebro korišteni u njegovoj izgradnji procjenjuju se na iznos od 1.000.000.000 do 2.500.000.000 dolara. Skloni smo misliti da je manja procjena bliža istini ili da je drevni standard vrijednosti, talent, možda doživio promjene u vrijednosti, kao što je to bio slučaj s engleskom funtom sterlinga. Ona je izvorno označavala funtu srebra u vrijednosti, ali kasnije je vrijedila kao četvrtina funte srebra, dok danas, zbog promjene standarda sa srebra na zlato, ima još jedno značenje koje uopće nije povezano sa srebrom. Slično tome, židovski talent mogao je doživjeti promjene vrijednosti tijekom dugih stoljeća svoje upotrebe. Međutim, bez obzira na ukupnu vrijednost zlata, srebra, mjedi i dragog kamenja koji su činili Hram, imamo svaki razlog zaključiti da je to bila čudesna građevina za svoje vrijeme – građevina zbog koje su kralj Salomon u svoj svojoj slavi i mudrosti te narod Izraela s njim imali dobar razlog za radost, i koje se nisu trebali sramiti.

Kontekst pokazuje da je kralj Hiram iz Fenicije ne samo velikodušno pridonio Hramu kao prijateljskom daru, već je također osigurao vješte radnike koje je Salomon plaćao, a koji su na razne načine pomagali u pripremi brončanih stupova za trijem, posuđa za dvorište itd. Trideset tisuća Izraelaca bilo je regrutirano da služe u izgradnji Hrama jedan mjesec u svakom

tromjesečju. Osim njih, čini se da je bilo 150.000 radnika, očito stranaca, unajmljenih izvana (1. Kraljevima 5:13-16; 9:21, 22), ili su to možda bili stranci koji su živjeli u zemlji Palestini – Kanaanaci. Čini se da je nadglednika bilo 550 glavnih i 3.300 podređenih, od kojih je 250 bilo Izraelaca, a 3.600 Kanaanaci (2. Ljetopisa 2:17; 8:10). Ova premoć Kanaanaca među nadglednicima sugerira da su radnici bili Kanaanaci, i također nas podsjeća da je „Kanaanac još uvijek bio u zemlji.” Činjenica da su Kanaanaci, stranci izvan Zajednice Izraela, bili glavni radnici u izgradnji velikog Hrama čini se predslukom za činjenicu da stranci i neprijatelji Istine imaju veći udio u radu i pripremi većeg Hrama. Njihovo kovanje, njihovo klesanje, njihovo taljenje i lijevanje, pod božanskom providnošću, služe za pripremu živih kamenova i slavni stupova za duhovnu kuću. Zaista, oni ne znaju što čine. Njihov je rad veći i bolji nego što oni to shvaćaju, kao što će slave vječnosti i pokazati.

Lekcija počinje s dovršenjem izgradnje Hrama, a poglavari Izraela okupljeni su s kraljem Salomonom u Jeruzalemu radi njegova posvećenja. To je bilo u vrijeme koje mi nazivamo listopad, što odgovara židovskoj Novoj godini i održano je u vezi s velikim Danom pomirenja. Dan pomirenja je vjerojatno već bio prošao, žrtve pomirenja su prinesene u Šatoru sastanka i blagoslov Gospodnji je, kao i obično, bio podijeljen narodu za novu godinu. Dok su tako bili zakonski očišćeni i pomireni s Bogom u predsluci, bilo je to najprikladnije vrijeme za posvećenje Hrama, koji je predstavljao duhovne nade i ciljeve nacije.

Kovčeg, koji u predsluci predstavlja božanski savez s Abrahamom čije se ispunjenje usredotočuje na Kristu, mora biti prenesen iz Šatora sastanka u Hram, kako bi ovaj potonji zamijenio prvi kao mjesto susreta između Boga i Njegova saveznog naroda. Tisuće žrtava prinesenih tijekom procesije kralja, svećenika te uglednika nacije, osim što su svjedočile o njihovoj odanosti Bogu i spremnosti na žrtvu, imale su predodžbeno značenje. One su predstavljale posvećenje, čak do smrti, cijele skupine koja je sudjelovala u prijenosu simbola njihove vjere i nade. U nekim su aspektima, stoga, kralj i poglavari nacije u predsluci predstavljali našeg Gospodina Isusa i pobjednike, a glavni svećenici i podređeni svećenici s druge su strane predstavljali isto. Procesija je bila mjesto susreta između žrtvenih simbola sadašnjeg doba i predodžbenog prikaza kraljevskih slava i časti sljedećeg doba. Čini se da Gospodinov narod danas slijedi ovu predliku. Veliki Kralj, veći Salomon, gotovo je dovršio izgradnju Hrama i poslao je poziv poglavarima duhovnog Izraela da prisustvuju i sudjeluju u velikom posvećenju. Ovi poglavari nisu veliki ljudi ovog svijeta, već Gospodinovi izabrani. Okupljaju se iz četiri kraja duhovnih nebesa i procesija je već započela; ali kao što Hram nije bio dovršen dok Kovčeg (njegov najvažniji dio) nije bio postavljen na svoje mjesto, tako ni slavni Hram neće biti stvarno dovršen dok svaki član Kristova tijela ne bude promijenjen iz stanja Šatora sastanka u stanje Hrama – ili u trajno stanje – u prvom uskrsnuću.

Izjava da u Kovčegu nije bilo ničega osim kamenih ploča na kojima je bio ispisan Zakon, na prvi pogled izgleda u suprotnosti s Apostolovom izjavom u Heb. 9:4, gdje spominje i zlatnu posudu s manom te Aronov štap koji je procvjetao. Međutim, trebamo se sjetiti da se ovaj opis odnosi na Šator sastanka, a ne na Hram. Zlatna zdjela s manom koja se nije pokvarila bila je ilustracija besmrtnosti ili neraspadljivosti koju je Gospodin osigurao za Kraljevsko svećenstvo, a procvjetali štap bio je podsjetnik da blagoslov, plodnost i privilegija službe pripadaju antitipskom Levitu. Ali budući da su to predlike (tipovi), one će obje završiti u ovoj sadašnjoj dispenciji. Njima se udovoljilo u uvjetima Šatora; one neće biti potrebne u budućim uvjetima slave, časti i besmrtnosti koje Hram predstavlja jer će tamo slavne stvari koje su bile predočene ovim simbolima u potpunosti ostvariti pobjednici Crkve. Ali Zakon će i dalje biti sastavni dio božanskog saveza. Kao što Apostol objašnjava, ispunjenje Zakona je ljubav, a ljubav nikada ne prestaje. To će uvijek biti božanski zahtjev i bitan uvjet za sudjelovanje u bilo kojem od blagoslova povezanih s božanskom naklonošću koju predstavlja Kovčeg saveza.

Dok su svećenici obavljali svoj posao postavljanja Kovčega, Leviti su – „odjeveni u bijelo platno, s

psaltirima i harfama – stajali na istočnom kraju [bakrenog] oltara, a s njima stotinu i dvadeset svećenika koji su trubili. Dogodilo se da su trubači i pjevači bili kao jedan, da bi se čuo jedan zvuk u hvaljenju i zahvaljivanju Gospodinu; i kad su podigli svoje glasove s trubama i cimblima i glazbenim instrumentima, i hvalili Gospodina govoreći: ‘Jer on je dobar; jer njegova milost traje zauvijek,’ tada je kuća [Hram] bila ispunjena oblakom” – posebnim stupom oblaka koji je simbolizirao Gospodinovu prisutnost tijekom putovanja pustinjom, a kasnije u vezi sa Šatorom, i koji je sada po prvi put počivao na Hramu. Ovo, što je izvana imalo izgled oblaka u svetištu iznad pomirilišta, predstavljalo je izuzetnu svjetlost – toliko veliku da svećenici više nisu mogli ostati u Svetinji.

Ali u međuvremenu je kralj objasnio narodu značaj Hrama: da je to Božja kuća izgrađena pod božanskim vodstvom koje je bilo dano njemu i njegovom ocu Davidu. Zatim je, stojeći blizu oltara u dvorištu i raširivši ruke prema nebu, izgovorio najljepšu molitvu, koju prepoznamo kao proročanski usmjerenu i koja nas uči svrsi i cilju velikog antitipskog Hrama kojega je izgradio veći Salomon. Doslovni Hram trebao je biti mjesto prema kojem bi svi Izraelci trebali gledati kao prema Božjem prebivalištu, središtu Njegove moći, autoriteta, oprosta i blagoslova te pomoći u svakom trenutku potrebe. Tako će u svoje vrijeme, kada duhovni Hram bude izgrađen, posvećen te ispunjen božanskom snagom, on biti središte prema kojemu će svi koji žele pristupiti Bogu gledati kako bi dobili pomoć, blagoslov i oprost, prema kojemu će upućivati svoje molitve i u kojemu će doživjeti očitovanje božanske moći i blagoslova u svojoj korist.

Nakon što je Salomon završio svoju posvetnu molitvu, Gospodin je otvoreno pokazao svoju naklonost prema kralju i cijelome narodu prihvaćajući njihove žrtve vatrom s neba, kako čitamo: „Kad je Salomon završio molitvu, vatra je sišla s neba i spalila paljenicu i žrtve; i slava Jehovina ispunila je kuću [Hram]... A kad su svi sinovi Izraelovi vidjeli kako je vatra sišla i slava Gospodnja bila na kući, padoše ničice licem na tlo po pločniku i klanjali se i hvalili Gospodina, govoreći: ‘Jer je dobar, jer Njegova milost traje zauvijek’” – vjerojatno se pritom pridružujući Levitima u pjevanju 136. psalma.

Zanimljivo je da Leviti i narod nisu pjevali o božanskom gnjevu koji nikada ne prestaje, već o božanskoj milosti koja traje zauvijek. Međutim, prema strogom značenju hebrejske riječi, to ne znači „bez kraja”, već „do kraja” – to jest, da će se božanska milost provoditi sve do svojeg potpunog ispunjenja: dok svako stvorenje ne bude dovedeno do spoznaje Gospodina i Njegove dobrote te do prilike da Ga upozna i ima koristi od velikog obećanja koje je bilo dano Abrahamu i simbolizirano u Kovčegu saveza, a

kroz koje će se blagosloviti svi narodi na zemlji. Slično tome, u posljednjoj knjizi Biblije čitamo o pjesmi Mojsija i Jaganjca koju pjevaju antitipski svećenici, govoreći: „Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine Bože Svemogućí; pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju svetih. Tko tebe neće štovati, Gospodine, i slaviti Ime tvoje? Jer ti si jedini svet; jer svi će narodi doći i klanjati se pred tobom, jer su se očitovale tvoje pravedne presude.” (Otk. 15:3, 4). Ovo je pjesma koju samo pobjednici mogu istinski cijeliti i pjevati u sadašnje vrijeme, ali uskoro – kada slava Gospodnja ispuní Hram – narodi i mnoštva naučit će tu pjesmu, naučit će o božanskoj milosti, pa će se to proročanstvo ispuniti te će svi narodi prignuti koljena pred Gospodinom kako bi priznali Njegovu dobrotu i ljubav te uživali u rukama većeg Salomona (Krista, kao Proroka, Svećenika i Kralja nove dispencije) priliku za potpuno pomirenje s Bogom i za potpuni povratak u savršene uvjete uma i tijela, kao i u onaj vječni život koji je izgubljen Adamovom neposlušnošću, a vraćen posredstvom velikog Otkupitelja za sve one koji Ga prihvate pod Božjim uvjetima.

Prirodno i ispravno, naš glavni interes usmjeren je na duhovni Hram, većeg Salomona, antitipske svećenike i antitipski narod. Postoji smisao u kojemu se može reći da je svaki član Novog Stvorenja sada pojedinačno hram Svetoga Duha – smisao u kojemu bi svaki pojedinac trebao izgrađivati svoju vjeru i karakter iz božanskih obećanja i poštivanjem božanskih zahtjeva – ali to nije onaj širi, antitipski pogled na Hram. U svom antitipskom smislu, Salomonov Hram sigurno predstavlja proslavljenog Krista, Glavu i tijelo, koji je izgrađen od živih kamenova, kako to objašnjava apostol Petar. Pod nadzorom Pomazanika, rad na prikupljanju raznih kamenova za Hram traje tijekom cijeloga Evangeoskog doba. Kao što se za Salomonov Hram nisu uzimali bilo kakvi i svaki kamen, već isključivo oni određenih dimenzija i posebnog uzorka (u skladu s planom), tako je i s ovim antitipskim, živim kamenovima. Pristupa se samo jednoj određenoj klasi; i samo oni grubo iskopani koji su izvađeni te se pokažu prikladnima po karakteru i dimenzijama podvrgavaju se daljnjoj obradi. Samo oni koji pod alatom pruže odgovarajuće rezultate i koji se usklade s predviđenim uzorkom na kraju će pronaći svoje mjesto u onom slavnom Hramu kojeg gradi naš Gospodin kao Veliki Glavni Graditelj. Kao što je već ranije bilo naznačeno, to objašnjava činjenicu da razne zastupnike, pa čak i samog Sotonu, Gospodin može koristiti kao Svoje sluge za klesanje, poliranje i pripremu ovih živih kamenova za njihovu buduću slavnu poziciju. Gledano u ovom svjetlu, kakvo samo zadovoljstvo može proizaći iz onih kušnji i poteškoća koje će svi Gospodinovi ljudi zasigurno iskusiti i bez kojih bi se opravdano mogli bojati da nisu Njegovi

sinovi, već kopilad! (Heb. 12:8). Samo oni koji imaju takav uvid u božanski program mogu ikada doseći onu poziciju koju je postigao apostol Pavao. On je, naime, tvrdio da se može radovati i u nevolji jer zna da nevolja rađa strpljenje, a strpljenje iskustvo, a iskustvo nadu koja ga neće osramotiti, već će na kraju biti nagrađena slavnim zajedničkim nasljedstvom u Kraljevstvu koje je naš Gospodin obećao Svojim vjernima.

Prema našem razumijevanju Biblijskog učenja, činjenica da su materijali za Salomonov Hram bili pripremljeni prije nego što je njegova izgradnja i započela, te su bili tako savršeno prilagođeni jedni drugima da tijekom same izgradnje uopće nije bilo potrebe za korištenjem željeznog alata, ukazuje nam na to da je antitip – ovo Evandeosko doba – obuhvaćao pripremu raznih živih kamenova, koji su (kada bi bili spremni) od Gospodina bivali označeni za svoje precizne pozicije u Hramu te bi zaspali u Isusu do vremena prvog uskrsnuća, odnosno do vremena za izgradnju Hrama. Prema našem razumijevanju, mi sada i živimo u tom vremenu – i u njemu smo od 1878. godine. Živi kamenovi iz prošlosti sada su okupljeni i Hram samo čeka onih nekoliko živih kamenova koji se još uvijek nalaze u procesu ispitivanja i discipliniranja, klesanja i poliranja. Uskrsna „promjena” koja će redom doći svakome od njih, postavlja svakoga pojedinačno zajedno s ostalim članovima velikog Hrama Gospodnjeg. Slika donošenja Kovčega čini se kao još jedna ilustracija iste te lekcije: ona prikazuje donošenje članova tijela Kristova iz Šatora sastanka ili zemaljskog stanja u nebesko ili Hramsko stanje. Uskoro će Kovčeg u potpunosti biti na svom mjestu, a svećenici, Leviti i narod općenito uče pjevati o Gospodinovoj moćnoj ljubavi te o tome da Njegova milost traje do potpunosti: do punog onog ograničenja do kojeg milost može biti od ikakve službe, koristi ili prednosti; do onog ispunjenja kada će svako uho čuti, svako oko vidjeti i svako srce pokazati zahvalnost te kada će svi doći do spoznaje Božje milosti u Isusu Kristu, našem Gospodinu. Neka se, kako dan za danom prolazi, svi mi prisjetimo svog trostrukog odnosa prema ovom Hramu: (1) Još se nalazimo u procesu pripreme kao živi kamenovi; (2) Kao članovi Kraljevskog svećenstva koji nose Kovčeg, mi upravo marširamo iz Šatora sastanka u Hramsko stanje; neki su od naših članova već ušli, a mi ostali još smo na putu; (3) Kao Gospodinov narod, shvaćamo da je došlo vrijeme da znamo pjevati, s duhom i razumijevanjem, onu novu pjesmu božanske milosti, pravde, ljubavi i istine. Budimo doista vjerni u svakom od ovih aspekata ispunjavajući svaki svoj dio, pa će uskoro naš put biti u potpunosti završen, a slava Gospodnja će doista ispuniti Hram. Nakon toga će i cijeli narod preuzeti taj refren – jer Njegova milost traje zauvijek – do potpunosti.

Naš Ključni tekst je potpuno u skladu s prethodnim. Oni koji čuju poziv da postanu članovi Božje kuće, kuće sinova i duhovnog Hrama, a koji taj poziv i prime u dobra i poštena srca, zaista su radosni: „Blago narodu koji zna radosni zvuk.” Mi to povezujemo sa sličnim izrazom istog tog pjesnika proroka, koji izjavljuje: „U domu Gospodnjem prebivat ću zauvijek.” U zemaljskim kućama, ne; u zemaljskim hramovima, ne; u njima se nadamo prebivati zauvijek. No oni koji postanu članovi, odnosno živi kamenovi u duhovnoj kući (u onom nebeskom Hramu koji se sada gradi), zaista će zauvijek prebivati u domu Gospodnjem. Za njih bi izlazak značio uništenje same kuće, jer će oni

biti njezini specifični članovi; štoviše, kao što i sâm Gospodin izjavljuje, oni će biti stupovi u domu Gospodnjem, kao i služitelji Njegove milosti i istine prema svim ljudima. Ovaj će tekst također biti istinit za svijet tijekom Milenijskog doba. Tada će cijelo čovječanstvo biti pozvano da u štovanju pristupi Gospodinu, da pristupi duhovnom Hramu – Kristu – i da kroz Krista pristupi samome Ocu; i doista, svi koji će čuti tu poruku i koji će joj se pokoriti bit će istinski radosni. Bit će to baš onako kao što je to i nagovijestila poruka koju su anđeli donijeli pri Isusovom rođenju, najavljujući da će te vijesti o velikoj radosti na kraju doista biti namijenjene za sve ljude.

VEĆI OD SALOMONAA

— 1. KRALJEVIMA 10:1-10. – 20. PROSINCA. —

Ključni tekst: „Kad pravednici vladaju, narod se raduje.” – Izr. 29:2.

Do svoje četrdesete godine, a pod blagoslovom one mudrosti koju je tražio od Gospodina, Salomon je učinio kraljevstvo Izraela poznatim diljem tadašnjeg civiliziranog svijeta. Njegovo kraljevstvo povezivalo se s Egiptom na jugu, s pustinjom na istoku te sa Sredozemnim morem na sjeveru i zapadu – s iznimkom malog dijela poznatog kao Fenicija, čiji je kralj Hiram sklopio savez sa Salomonom i uvelike mu pomogao materijalima i radnicima za Hram. Salomonovi brodovi, baš kao i oni Hiramovi, bili su poznati svim narodima tog vremena: od Judeje na istoku do Britanije na sjeverozapadu. Izvještaj o bogatstvu koje je pritjecalo k njemu zapanjujući je. Njegov stolni pribor bio je od zlata, tisuću štitova za njegove moćne ljude bilo je također od zlata, dok su i druge stvari, u skladu s tim, bile veličanstvene u najvećoj mjeri. Sjaj njegovog uma izražavao se ne samo u tim financijskim kanalima; i njegova je vojska bila opremljena na jednako veličanstven način. Uvezeno je četrnaest stotina bojnih kola, kao i tisuće konja za njih te za konjičku jedinicu njegove vojske. Književne stvari nisu bile zanemarene; on je napisao mnoge sonete i izrekao 3000 poslovice, a njegova slava u vezi s tim stvarima proširila se po svim dijelovima tadašnjeg svijeta.

Naša se lekcija posebno bavi posjetom kraljice od Sabe Salomonovom dvoru. Ona je sama izjavila da je bila čula za njegovu slavu te da ga je došla vidjeti vlastitim očima, ali i da usprkos velikim očekivanjima, zapravo nije čula ni polovicu njegove veličine. Procjenjuje se da je udaljenost koju je prešla bila 2414 kilometara; a s obzirom na to da su sredstva za putovanje bile deve čija je prosječna brzina iznosila 32 kilometra dnevno, procjenjuje se da je putovanje do Jeruzalema i natrag do njezina doma trajalo punih pet mjeseci – i to uz isključenje onog vremena kojega je ona provela na Salomonovom dvoru. Nesumnjivo bi

danas bilo mnogo manje nezgodno putovati oko svijeta nego što je to u ono vrijeme bilo kraljici od Sabe posjetiti Salomona.

Prema tradiciji, priča se da je kraljica poslala svoje ambasadore s pismom kralju Salomonu prije nego što je i sama krenula. S njima je poslala 500 mladića odjevenih kao djevojke, uz stroge upute da se tako trebaju i ponašati u Salomonovoj prisutnosti. Također je poslala tisuću skupocjenih tepiha izvezenih zlatom i srebrom te krunu sastavljenu od najfinijih bisera i zlatnih zumbula; a uz to i deve natovarene mošusom, jantrom, alojom i raznim drugim dragocjenim proizvodima iz Južne Arabije. Dodala je tu i jednu zatvorenu kutiju koja je sadržavala neprobušeni biser, potom dijamant složeno probušen te jednu kristalnu čašu. Pismo je pratilo sve ove darove, a ono je glasilo: „Kao pravi prorok, bez sumnje ćeš moći razlikovati mladiće od djevojaka, otkriti sadržaj zatvorene kutije, probušiti biser, nanizati dijamant i napuniti čašu vodom koja nije pala iz oblaka niti je izbila iz zemlje.”

Legenda kaže da je, kada je to poslanstvo napokon stiglo u Jeruzalem, kralj Salomon rekao nositeljima sadržaj pisma još i prije nego što su mu ga oni uopće predstavili, umanjivši time njihove velike probleme. Natjerao je tih tisuću robova da operu ruke i lica, a iz samog načina na koji su primijenili vodu, on je smjesta otkrio njihov stvarni spol. Potom je naredio da se neki vatreni mladi konj projuri kroz logor najvećom brzinom, a po njegovom je povratku sakupio njegov obilni znoj u ponuđeni pehar. Biser je uspješno probušio nekim sebi poznatim postupkom. Probijanje onog dijamanta s njegovom zakrivljenom perforacijom možda ga je zbunilo na trenutak, ali je onda on na kraju u njega umetnuo jednog malog crva, koji se uspješno provukao kroz njega ostavljajući za sobom samo svilenu nit. Ambasadore je potom otpustio bez ikakvog primanja njihovih darova. Kada su izaslanici po

povratku stigli do kraljice od Sabe, njihovi su je izvještaji o svim tim stvarima napokon odlučili navesti da i ona osobno posjeti kralja Salomona. Upravo je izvještaj o njezinom posjetu i njezinom velikom čuđenju zabilježen u ovoj lekciji.

Nismo obaviješteni o stvarnom karakteru njezinih pitanja; mnoga od njih su vrlo vjerojatno bila zagonetke (prema običaju koji je vrijedio za to vrijeme). Međutim, sve što je na bilo koji način povezano s ovom pričom uvjerava nas da je Salomon bio zaista čudesan čovjek, te da su njegove mentalne sposobnosti bile izuzetno velike i aktivne. A ništa to ne ilustrira i ne dokazuje bolje od onih korisnih i skupih vodovodnih radova i aranžmana koje je on osigurao za glavni grad. Koliko je do danas uopće poznato, to su bili sasvim prvi takvi radovi te vrste na cijelome svijetu, a u mnogočemu su vrlo nalikovali na one superiorne aranžmane iz našeg vlastitog vremena. Činjenica da su – unatoč tome što su izgrađeni još prije 2500 godina – nedavno ponovno djelomično stavljeni u funkciju, jasno ukazuje na nevjerojatnu čvrstoću njihove konstrukcije. Tu doista vidimo da je Gospodinovo obećanje dano kralju bilo obilato i ispunjeno: da je, naime, on bio mnogo mudriji i bogatiji od svih drugih ljudi u svoje vrijeme i kasnije. Kraljicu su posebno privukli raskošni i metodični aranžmani same kraljeve palače, potom njegova opskrba za ministre kraljevstva, zatim njihova specifična uniforma itd., ali i veličanstveno stubište koje je vodilo pravo do Hrama. Izraz „Nije bilo više duha u njoj” vrlo je sličan onom izrazu iz našeg vremena koji glasi: „oduzelo joj je dah”.

Naš Gospodin ukazao je na ono što inače ne bi bilo baš sasvim očito: naime, na to da su sva Salomonova mudrost i slava te njegovo blagostanje i mir bili tek puka predlika, te da je pravi antitip Salomona zapravo sâm Krist. Naš je Gospodin govorio kao nitko prije Njega; ljudi su se otvoreno divili onim milostivim riječima koje su izlazile iz Njegovih usta, a Njegova se slava tijekom te tri i pol godine Njegove službe proširila doista nadaleko. Ipak, umjesto da Ga otvoreno prepoznaju i prihvate Njegovi vlastiti ljudi, On je bio razapet kao nekakav neprijatelj njihove nacije i kao neprijatelj samoga Boga. Osvrćući se upravo na to, On kaže: „Kraljica Juga [od Sabe] ustat će na sudu s ovim naraštajem i osudit će ga; jer je došla s krajeva zemlje da čuje mudrost Salomonovu, a evo, ovdje je onaj koji je veći od Salomona.” – Matej 12:42.

Ovim je riječima Gospodin izrazio Svoje odobravanje za onu želju za mudrošću koju je pokazala kraljica. Doista, to i jest duh Svetoga pisma – rast u znanju, u milosti i u ljubavi – pri čemu je upravo znanje bitno i presudno za svaki razvoj karaktera. Ovdje nam je jasno predstavljena lekcija koju je naš Gospodin poučavao i Svojim riječima: „Blago onima

koji gladuju i žedaju za pravednošću, jer će se nasititi” – blago onima koji gladuju i žedaju za mudrošću, za znanjem te za razumijevanjem dobra i Istine, a sve to znajući da će itekako biti blagoslovljeni od samoga Gospodina te da će zasigurno pronaći ono što iskreno traže. Gospodinove su riječi predstavljale oštar prijekor za Njegov vlastiti narod i jasno su ukazivale na to da su oni bili sasvim nemarni te krajnje ravnodušni prema Istini. A još je i mnogo važnije za nas danas primijetiti da upravo taj isti duh ravnodušnosti danas prevladava u nominalnom, duhovnom Izraelu. Kao što je i onaj najmanji nagovještaj nebeske mudrosti (očitovan u riječima i djelima našega Gospodina) doista trebao potaknuti entuzijazam i revnost u onom nominalnom Izraelu (koji bi time počeo gladovati i žeđati za Istinom, pa bi je tražeći ujedno i pronašao), tako bi i danas, na isti način, kakvo god povjerenje mi zapravo imali u Gospodina, u Njegov karakter te u Njegov plan, ono u potpunosti trebalo probuditi svakog duhovnog Izraelca te bi ga izravno trebalo navesti da uporno traži onaj veliki Izvor svake mudrosti.

I kao što su pri Prvom dolasku oni „pravi Izraelci” bili privučeni Gospodinu pa su učili izravno od Njega, tako su i u današnjem, duhovnom Izraelu, oni koji doista jesu „pravi Izraelci” privučeni Gospodinu pa i danas uče od Njega. Ali kao što je pri Prvom dolasku Gospodina bilo tek malo onih pravih Izraelaca u usporedbi s cijelim narodom, tako je i danas tek malo onih pravih, duhovnih Izraelaca u usporedbi s onim silnim milijunima koji sačinjavaju nominalno kršćanstvo. Međutim, kao što se sva Salomonova slava zapravo nije proširila i kao što njegova istinska veličina u punom smislu nije bila posve očitovana sve dok on u potpunosti nije izgradio onaj veliki Hram Božji u Jeruzalemu, tako je slučaj i s Njegovim antitipom, Kristom. Tek kada On – onaj koji je mnogo veći od Salomona – u potpunosti izgradi onaj veliki Hram Božji, a to je Njegova Crkva – tek kada taj Hram u potpunosti bude ispunjen onom božanskom slavom koju će On imati kao Nova Stvorenja – i tek kada onaj Novi Jeruzalem napokon uistinu zasja svojim neizrecivim sjajem božanske milosti te svom briljantnošću Gospodinovih savršeno uglačanih dragulja – tek tada će i slava velikog Emanuela napokon doseći do samih krajeva ove zemlje. Tada će se obistiniti i ono što Sveto pismo kaže: „Mnogi će narodi ići i reći: ‘Dodite, uzadimo na goru Gospodnju, u dom Boga Izraelova; On će nas poučiti Svojim putovima i hodit ćemo Njegovim stazama; jer će Zakon izaći sa Siona, a Riječ Gospodnja iz Jeruzalema.’” – Izaija 2:2, 3.

Tada će uistinu svi krajevi zemlje moći vidjeti spasenje našega Boga. Cijeli će svijet napokon moći otvoriti svoje oči da u potpunosti vidi to bogatstvo božanske milosti i mudrosti koje je tako savršeno

utjelovljeno u Kristu (kako Glavi, tako i Njegovom Tijelu), koji zajedno s Njim vladaju u onom Novom Jeruzalemu radi blagoslova te radi uzdizanja cijelog Adamovog roda – odnosno svih onih koji to uistinu budu željeli. Znanje o Gospodinu tada će u potpunosti ispuniti cijelu ovu zemlju, kao što vode pokrivaju samo lice onog velikog, dubokog mora; pa doista neće više biti nikakve potrebe da svaki čovjek mora podučavati svoga bližnjega i svoga brata riječima: ‘Upoznaj Gospodina’, jer će Ga tada napokon svi poznavati – od onog najmanjega, pa sve do onog najvećega (Izaija 11:9; Jeremija 31:34). Tada će se mudrost velikoga Kralja, onoga koji je veći od Salomona, primijeniti ne samo isključivo za jedan jedini narod Izraela, već za apsolutno sve one koji budu voljni ući u savez s našim nebeskim Ocem – što je sve već bilo savršeno predloženo onim narodom koji je u staro doba ušao u savez s Gospodinom i koji je upravo zbog tog svog saveza postao specifičnim predmetom Njegove milosti i Njegove brige. U knjizi Otkrivenja unaprijed nam je dan jedan mali, ali značajni uvid u taj Novi Jeruzalem i u Onoga koji je veći od Salomona (koji će osobno biti samo Njegovo svjetlo). Ondje nam je unaprijed rečeno da će, u to vrijeme, narodi hoditi u Njegovom svjetlu, te da će mu kraljevi zemlje u potpunosti donijeti svoju slavu. – Otkrivenje 21:22, 24.

Kraljičino golemo čuđenje onim što je sve pronašla na dvoru, kao i njezina vlastita izjava o tome da joj prije nije bilo rečeno ni pola od prave istine, izravno nas podsjećaju na biblijsku izjavu o Onome koji je mnogo veći od Salomona te na sve one prekrasne kraljevske slave koje su već unaprijed rezervirane za sve Njegove vjerne. Naime, mi čitamo: „Oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, niti je u srce čovječje ikada ušlo ono što je Bog pripremio za one koji Ga ljube.” Sada mi svakako znamo tek samo djelomično i sve to vidimo kao samo kroz nekakvo mutno staklo; no, tada ćemo sve to moći vidjeti točno onako kao što smo i mi sami viđeni, znat ćemo točno onako kao što smo i mi sami već poznati, u potpunosti ćemo biti poput našeg Gospodina te ćemo s Njim sasvim slobodno dijeliti Njegovu slavu. – 1. Kor. 2:9; 13:12.

Kraljičine iznimno ushićene riječi na samome kraju njezina povijesna posjeta bile su sljedeće: „Sretni su ovi tvoji ljudi i sretni su ovi tvoji slugi, koji stalno stoje pred tobom i koji pomno slušaju tvoju neizmjernu mudrost. Neka je blagoslovljen Gospodin, tvoj Bog, koji toliko uživa u tebi da te je izravno postavio na samo prijestolje Izraela! Zato što je Gospodin zauvijek toliko ljubio Izrael, baš te je zato i učinio kraljem – a sve to kako bi u njemu doista činio samo pravdu i pravednost.”

A Onaj koji je mnogo veći od Salomona, a sve u potpunom skladu s božanskim planom, osigurao je i pripremio sve potrebno kako bi Njegovi vjerni slugi iz

ovoga sadašnjega vremena napokon mogli biti izravno s Njim, kako bi mogli dijeliti Njegovu neizrecivu slavu te Njegovo Kraljevstvo – dok će svi oni posebni blagoslovi tog istog vremena tada biti sasvim specifično baš njihovi. Sretni li su ti ljudi koji će tada biti u Njegovoj neposrednoj prisutnosti; oni koji će Ga napokon moći vidjeti baš onakvog kakav On doista i jest, te koji će sasvim biti Njemu nalik, postajući izravnim primateljima Njegovih brojnih milosti. O, kako li je to blagoslovljena misao! O, riječi koje su tako savršeno ispunjene pravom, nebeskom mudrošću!

I premda će oni najveći blagoslovi Milenija svakako prvo i prvenstveno pripasti Crkvi iz ovoga Evangeoskog doba – Crkvi koja će biti neraskidivo povezana s Gospodinom u Njegovoj slavi, u Kraljevstvu, koja će napokon sjediti s Njim za Njegovim stolom, koja će tako sudjelovati u Njegovim neizmjernim počastima, i koja će u potpunosti biti blagoslovljena Njegovom stalnom prisutnošću te Njegovom mudrošću – ipak će jedan golem i izvanredan blagoslov zasigurno ostati za cijeli svijet. Baš kao što je kraljica izravno izrazila za onoga predodžbenog kralja da se Božji iznimni blagoslov nad Izraelom očitovao prvenstveno upravo u samom odabiru baš njega osobno za njihova kralja, na posve jednak će se način Božji pravi blagoslov za cijeli svijet čovječanstva izravno očitovati prvenstveno u onoj slavnoj uspostavi Mesijinog Kraljevstva, Kraljevstva koje će s vremenom blagosloviti apsolutno sve obitelji na Zemlji te koje će im svima pružiti otvorenu priliku da se ponovno vrate u onaj prvotni savez s Bogom. I tako će im svima omogućiti da na samom kraju, ako samo doista budu do kraja poslušni svim Njegovim sudovima i Njegovoj savršenoj pravdi, i vrate apsolutno sve ono što je jednom bilo izgubljeno u Adamu – i to čak i s dodanim, nebrojenim milostima te blagodatima.

Samo po vjeri, neki od nas su imali priliku čuti za Gospodinovu neizmjernu slavu još i prije same uspostave Njegova Kraljevstva. Po vjeri su neki od nas došli sasvim izdaleka te su Mu osobno ponudili apsolutno svo svoje blago, s radošću polažući baš sve pravo pred Njegove noge. Po svojoj vjeri, mi smo sve to s radošću prihvatili; dok je On nama zauzvrat dao i namijenio sasvim izuzetno velika te iznimno dragocjena obećanja, ali i one uzvišene nade koje sada uvelike nadilaze i sasvim nadmašuju sve ono uistinu malo što smo mi Njemu uopće mogli i dati.

Iako su, s jedne strane, Salomonova mudrost, potom njegova veličina, ali i ono njegovo iznimno bogatstvo i počasti (u svojstvu kralja) doista savršeno predočavali veličinu samoga Krista u nadolazećem, Milenijskom Kraljevstvu – ona njegova kasnija manifestacija ljudske slabosti, a koja je potom izravno uzrokovala samo propadanje njegove dotadašnje velike veličine,

nipošto se ne bi smjela promatrati kao bilo kakva predstava za Krista. Naime, za stvarni antitip vrlo je jasno i izriječno rečeno da veličini Njegova Kraljevstva zapravo uopće neće biti kraja. Niti je, uostalom, ovaj tip potpuno jedinstven u tom pogledu. Slično je tako i sam David bio tip – ali ipak samo u nekim određenim aspektima; na isti je način i Mojsije također bio tip, ali samo u određenim stvarima (dok u onim drugima apsolutno nije bio). Baš tako je onda i sâm Adam bio prigodna slika ili figura onoga koji je tek trebao doći – ali on sasvim sigurno nije bio figura u onom svom konačnom prijestupu te posljedičnoj osudi. Stoga, naš Ključni tekst može imati, i ima, isključivo samo nekakvu djelomičnu primjenu na bilo koje od kraljevstava običnih ljudi tijekom cijeloga „ovoga sadašnjega, zloga svijeta,” onoga svijeta nad kojim je uistinu sâm Sotona (i to isključivo kao njegov vrhovni knez) pokušao preuzeti punu kontrolu. A zbog one nam već dobro znane te urođene slabosti cijele naše ljudske rase, apsolutno i sami najbolji primjerci iste još uvijek ostaju iznimno daleko od svake moguće apsolutne pravednosti. I stoga doista nijedna jedina vladavina ovoga sadašnjega vremena, kao uostalom i nijedna vlada pod direktnim upravljanjem još uvijek nesavršenih ljudi, nipošto ne može u svojoj punini ispuniti velika i zadivljujuća predviđanja iz našega Ključnog teksta. Sve je to zapravo već implicirano kroz čitavo Sveto pismo; u Svetom pismu Gospodin nam ipak jasno obećava da će On doista u punini uspostaviti Svoje vlastito Kraljevstvo izravno među svim ljudima, te izričito najavljuje da će upravo pod onom nebeskom, Emanuelovom vladavinom na kraju

sve obitelji na Zemlji biti sasvim blagoslovljene. Upravo iz tog razloga Njegov narod još uvijek usrdno i neumorno moli: „Neka dođe Kraljevstvo tvoje, i neka bude volja tvoja na Zemlji kao što je i na Nebu!” I upravo zbog toga, sâm je Apostol s dubokim uvjerenjem i uzdahom izjavio da „cijelo to stvorenje uzdiše te trpi bol, i to čak zajedno, pa sve do sada” – željno čekajući konačno i slavno očitovanje samih sinova Božjih.

Svi oni pravi sinovi Božji, to izabrano Malo stado, na čelu isključivo sa svojim Glavarom – samim Gospodinom Isusom – vrlo će skoro i činiti one jedine istinske pravednike koji će tada i biti na izravnoj vlasti, na moći, te u izravnom upravljanju ovim svijetom prema potpuno božanskom uređenju, čvrsto temeljenom prvenstveno na onoj Njegovoj velikoj i savršenoj žrtvi pomirenja. O tom slavnom i nevjerojatnom vremenu, kao i o onom izuzetnom i velikom vladaru (kako o Glavi, tako jednako i o samom Tijelu), nadahnuto je i jasno napisano: „U Njegovo će vrijeme pravednici napokon cvjetati.” I u Njegovo to vrijeme sâm će Sotona doista biti sasvim vezan na idućih tisuću punih godina – da nipošto više ne bi mogao zavoditi ljude! I tada će apsolutno svi nebeski utjecaji pravednosti, kao i svi utjecaji istine, biti konačno i potpuno oslobođeni, a sve to s namjerom da cijeli ovaj svijet doslovce bude sasvim preplavljen čistim svjetlom te pravim znanjem o neizrecivoj slavi Božjoj. I konačno – upravo pod tako blagoslovljenim uvjetima – onaj tko god to iskreno bude želio, moći će doista sasvim slobodno uzeti i popiti tu živu vodu života, i tako napokon i živjeti – zauvijek!

ZANIMLJIVA PISMA

DRAGI GOSPODINE RUSSELL,

Primila sam Milenijsko svanuće od drage sestre koja je kolporterka te sam primila toliko svjetla i toliko se radujem u Gospodinu da osjećam potrebu pisati Vam i zahvaliti Vam. Riječi zahvale ne mogu izraziti moju zahvalnost prema Vama. Oh, kakvu radost imam u Gospodinu! Shvaćam koliko sam visoko povlaštena od Gospodina što sam smatrana dostojnom dijeliti Njegove patnje i slijediti Njegove stope. Prošlo je osam godina otkako sam postala Gospodinova, ali nikada nisam otišla dalje od opravdanja dok nisam dobila Svanuće i Sjene, pa me Gospodin brzo doveo u svjetlo. Osjećala sam da Vam moram pisati jer znam da je ispravno da uživate u plodovima svoga rada. Da znate koliko sam bila u tami tijekom proteklih godina kao kršćanka, puno biste bolje znali kako se osjećam prema Vama. Vi ste mi duhovni otac. Od Vas sam, pod Bogom, dobila svoj najveći blagoslov.

Vaša sestra u Kristu,

MAGGIE OLIVER, Škotska.

DRAGI BRATE RUSSELL,

Prije nekoliko mjeseci imao sam privilegiju voditi zanimljiv razgovor s jednim adventističkim propovjednikom. Brat o kojemu govorim bio je kod nas poslom, pa sam mu dao nekoliko Traktata stare teologije. Sljedećeg je dana ponovno došao, a razgovor koji se vodio tekao je otprilike ovako:

Rekao mi je: „Dragi brate, došao sam danas popodne u tvoju kuću pokušati te, ako je moguće, osloboditi strašnih zabluda koje promiču traktati koje si mi jučer dao.”

Odgovorio sam da svakako cijenim njegovu bratsku namjeru, ali sam posjetitelja uvjerio da će njegov pokušaj biti uzaludan.

„Pa”, rekao je, „barem ćeš razgovarati sa mnom o toj temi.”

„Naravno”, odgovorio sam, „ali budući da sam u Istini tek nekoliko mjeseci i da sam mnogo godina mlađi od tebe, a ne želeći ispasti nepristojan, tražim jednu ‘prednost’.”

Kad me upitao o čemu je riječ, rekao sam mu da bih radije da me on, umjesto da napada moje stavove, ispituje o njima i dopusti mi da dam razlog za nadu koja je u meni. Brzo je pristao, uz uvjet da svi stavovi moraju imati potporu u „Tako kaže Gospodin”.

Zatim me upitao o našoj pogrešnoj (?) ideji o budućem suđenju. Pročitao sam Djela 3:20; Iv. 1:19; 1. Tim. 2:5, 6; 4:10; Heb. 2:9 itd., a on je pokušao pobiti ta svjedočanstva argumentima i slabim pokušajem citiranja Svetoga pisma. Zatim sam, polazeći od njegovog vlastitog stava, citirao Izaiju 65:17-20 i upitao ga kako grešnici (prema njegovom vjerovanju) mogu biti na novim nebesima i novoj zemlji.

„Dragi brate”, odgovorio je, „kada dođeš do 20. retka, trebao bi znati da Bog ide unatrag u svojim datumima stotinama godina.”

Odgovorio sam: „U tvom argumentu nedostaje jedna stvar – naime, tvoje dogovoreno ‘Tako kaže Gospodin’.”

Nakon bolne stanke rekao je: „Danas jednostavno ne mogu citirati Sveto pismo, a ni moje ideje ne izgledaju tako jasne kao inače. Nadao sam se da ću te uvjeriti u tvoju pogrešku, ali vidim da si previše dobro utemeljen u njoj da bi te se pomaknulo.”

(Oh, kako sam samo zahvalio našem nebeskom Ocu za ohrabrenje koje je time donio mome srcu!)

Upitao sam ga je li ikada pročitao Božanski plan vjekova. Odgovorio je da jest, te da je njegov autor prekrižio Bibliju, ljudski razum i zdrav razum, a time i svoje vlastite argumente.

„Ako je to tako”, odgovorio sam, „želim to znati. Evo knjige. Molim te, pokaži mi njezinu prvu pogrešku.”

Nervozno je okretao stranice knjige i rekao: „Čini se da sada ne vidim nijedno takvo mjesto.” Potaknuo sam ga da traži ili, ako je jako zauzet, da ponese knjigu kući i kada pronađe takvo mjesto, neka mi ga pokaže. Nakon još nekoliko isprekidanih pokušaja okrenuo se prema meni uznemirenog izraza lica i rekao da nije dovoljno upoznat s djelom da bi stvarno pronašao takva mjesta. Nakon što sam mu se ispričao ako je išta u mom ponašanju bilo neprikladno s obzirom na moju mladost, potaknuo sam ga da se ili dovoljno upozna s knjigom kako bi opravdao takve tvrdnje ili da bude vrlo oprezan u iznošenju takvih optužbi. Ubrzo me napustio, i unatoč činjenici da je našim susjedima tvrdio da sam opsjednut Đavlom, radovao sam se privilegiju da tako služim našem Gospodaru. Iskreno sam shvatio da bratov poraz nije bio uzrokovan njegovom inferiornošću kao učenika, jer sam siguran da je bio priznat – i vjerojatno s pravom – kao biblijski učenjak. Tada sam shvatio i vlastitu nedostatnost, ali sam uvidio da je Bog dopustio da Istina pobijedi kako bi me ohrabrio u to vrijeme. To ispunjava moje srce radošću i zaista

mogu reći s apostolom: „Ne stidim se evanđelja Kristova.”

Vaš u Njemu,

W. H. B., Rhode Island.

DRAGI PASTORE,

Veliki val duhovne snage i radosti koji smo imali privilegij iskusiti tijekom Vašeg posjeta ovdje prošlog proljeća dugo će ostati u našim sjećanjima. Gospodnji blagoslov koji je pratio sve događaje bio je očit i daleko iznad one male vjere pomiješane sa strahovima u vezi s ishodom. Zaista je Gospodin dobar i osjetili smo Njegovu dobrotu, a srca svih dragih svetaca ovdje doista su preplavljena radošću otkako su čuli radosne vijesti koje su proglašene i Istinu koja im je tako ljubazno i milosrdno predstavljena. Vrlo smo optimistični u pogledu dobrih rezultata. Sigurno su mnogi manje podložni predrasudama nakon što su sami čuli nepatvorenu Riječ života.

Oh, za Riječ Božju, tako čistu,
Slatku i osvježavajuću za um;
Stalni napitak iz nebeskih izvora
Unutar Pisma možemo pronaći.
Slobodni od patvorenih vjerovanja
Duša tada može istinski napredovati;
Kada je ojačana Riječju Istine,
Vjeru čovjeka u Boga nijedan
neprijatelj ne može poljuljati.

DRAGI PASTORE,

Vjerujem da će me lekcije koje sam imao privilegij naučiti tijekom Vašeg boravka – „promatrajući vaš red i postojanost u Kristu” – uvelike poučiti kako bih bio kvalificiraniji za odgovornu poziciju vođe tako časnog cilja u službi Onoga „čiji sam i kome (želim uvijek) služiti.”

Sada započinje nova epoha u našoj kršćanskoj povijesti, koja će, uz Gospodinovu pomoć, zabilježiti širu sferu utjecaja, vjerniju objavu Sadašnje istine, dublju duhovnost života i prikladnost za visoku čast sunasljednika u velikoj budućnosti namijenjenoj vjernima. Iskrena je želja svih naših srca, posebno moje drage supruge i mene, da uvijek osjetite potrebnu opskrbu svetim Duhom kako bi Vas Gospodin koristio u „potvrđivanju crkava”, i da budete sačuvani u opskrbljivanju Gospodnjeg stola (kroz Stražarske kule i preostale sveske Svanuća) kako bi Njegov narod nastavio biti hranjen „najfinijom pšenicom”.

S ljubaznim sjećanjima,
Vaš u službi Otkupitelja,
JAMES HAY, Engleska.

DRAGI GOSPODINE I BRATE,

Ne želim Vas opterećivati dugim pisanjem, ali znam koliko morate biti zainteresirani za ljudsku obitelj,

inače ne biste posvetili toliko vremena i truda za njezino dobro. Samo bih volio da i ja mogu posvetiti svoje vrijeme na isti način.

U svom poslu susrećem mnogo trgovačkih putnika i bilo mi je zadovoljstvo zainteresirati neke od njih za Božju Riječ i njezinu stvarnu vrijednost za nas. Jedan od njih bio je nevjernik, ili ako ne to, barem nevjernik u Božju Riječ – a ustrajući u tome da mi obeća da će pročitati Plan vjekova ako mu ga posudim, uspio sam

ga natjerati da ga čita. Sada je vrlo zainteresiran za to i, koristeći njegove vlastite riječi kako bih ilustrirao njegove osjećaje: „To me čini sretnim do temelja.”

Još jedan trgovački putnik postao je vrlo zainteresiran te je već podijelio priličan broj traktata koje sam mu dao.

S poštovanjem,

J. D. HENDERSON, Iowa.

